

«انسانها خواهان آزادی اند»

بعد از سرکوب خیزش جدید تبتی ها در «لاسا» پایتخت «تبت» و ایالت های آسیب پذیر غربی، دولت چین به حیث قدرت مدرن اقتصادی در عصر گلوبالیزم نشان داد که هنوز هم با شیوه های دیکتاتوری به ارث گرفته از گذشته و آنارونیک و یک حاکمیت منحصر به فرد پولیسی و خطرناک برای امنیت آینده جهان، رهبری می شود.

آمادگی برای بازی های المپیک، که رونق زیاد اقتصادی در قبال داشته، نتوانست بر سرشت استبدادی و دیکتاتوری آنکشور تاثیر گذارد؛ قبلا، یک رخ دیکتاتوری چین پسا مانویزم، در سال 1989 در میدان «صلح آسمانی» (تیانانمین) به نمایش گذاشته شد.

رژیم پولیسی حاکم بر تمام شنون زندگی مردم، حتا کوشیده است تا بر اراده خارجی ها نیز تسلط داشته باشد. ده ها سازمان و انجمن های خارجی در لست سیاه استخبارات قرار دارند.

اکنون که به برگزاری بازی های المپیک پکن وقت زیاد نمانده است، مدافعان حقوق بشر، این بازی ها را «المپیای در غل و زنجیر» میخوانند.

«هو ژیا» یکی از منتقدین حکومت کمونیستی طی نامه سرگشاده به بازدیدکنندگان المپیک چین نگاشت: «فراموش نکنید که جشن باشکوه، دریای از گل، مردمان متبسم، آتش بازی رنگارنگ، شهر چراغان با میدانهای ورزشی آوانگاریستی، درفش های کشور های گوناگون و حرکات موزون که زیر شعار حزب «یک جهان و یک آرزو» صورت میگیرد، روی دیگر سکه نیز دارد.

این آرزو برای اکثریت چینی ها یک کابوس خونین را نیز در بغل دارد. اینجا کشوری به نمایش گذارده می شود که: «نه انتخابات، نه آزادی مذهب، نه استقلال محاکم و نه اتحادیه های مستقل کارگری را به رسمیت می شناسد».

یک کشور که پولیس مخفی آن شکنجه، فشار و تضییق را حق مسلم خود می داند و حکومتی که نقض حقوق بشر را گسترش می دهد و از مسوولیت های بین المللی اش شانه خالی می کند، هیچگاه نه در برابر مردمش و نه جهانیان متعهد است.

مصاحبه لیو شیابو یکی از روشنفکران آزاد اندیشی چینی، که در شماره 15 ماه اپریل 2008 هفته نامه آلمانی زبان «شپیگل» به چاپ رسیده است بر پایه ای از کار روایی های حاکمان حزب کمونیست و رژیم دیکتاتوری روشنی میاندازد. - برگرداننده -

«انسانها خواهان آزادی اند»

دیدگاه های لیو شیابو (Liu Xiaobo)، یکی از منتقدین رژیم کمونیستی چین در باره احتمال تحریم (بایکوت) بازی های المپیک.

Der Spiegel 15/2008

گفت و شنود اندریاس لورنتس

برگرداننده از آلمانی به فارسی دری: ف. ن. بهرمان

لیو شیابو رییس کلوب مستقل قلم چین است. وی، در سالهای هشتاد، به حیث فیلسوف در دانشگاه امریکایی کلمبیا ایفای وظیفه مینمود و در بحبوحه نارامی دانشجویان در بهار 1989 به پکن بازگشت. بعد از سرکوب و کشتار دانشجویان در میدان تیانانمین، مدت 4 سال را در زندان، اردوگاه های کار اجباری و یا حبس خانه گی گذراند.

شپیگل: چند ماه پیش از آغاز بازی های المپیک پکن، انتقاد های زیاد به آدرس حکومت چین در خصوص برخورد آن با مسأله ی تبت و نیز به بند کشیدن مدافعین حقوق بشر به مثل «هو ژیا» (Hu Jia) در حال افزایش است. آیا پکن اهمیت بازی ها را پیشبینی نموده بود؟

لیو: من فکر میکنم به هیچ وجه. برای رهبری چین آشکارا بود که محکومیت «هو ژیا» سبب زایش نگرانی خواهد شد. ولی آنها نا آرامی ها در تبت را از محاسبه به دور انداخته بودند. و حالا تمام رسانه های جهان به چین نظر انداخته اند. به ویژه کشور های اروپایی نسبت به ایالات متحده امریکا به شدت به موضوع واکنش نشان داده اند. و این مسأله پکن را متحیر ساخته است.

شیپگل: اصلا چرا پکن خود را برای بازی ها کاندید نمود؟

لیو: آنزمان، «ژیانگ زه مین» (Jiang Zemin) رهبر سابق حزبی میخواست موقعیت (یا ستاتوی) جدید چین را برای جهان به نمایش گذارد. و حالا، پایوران قدرت به یاری تبلیغات پر ثمر میتوانند به مردم اثبات کنند که حکومت آنها از توانایی لازم برخوردار است. بدینوسیله رهبران میخوانند تا با استفاده از بازی ها روحیه ملت باوری را که بعد از 4 جون 1989 خدشه دار شده بود، دوباره تقویت و احیا نمایند.

شیپگل: ... [یعنی] کشتار تیانانمین

لیو: ... [از آنزمان] مشروعیت آنها به شدت [آسیب پذیرفت و] تضعیف گردید. بدین لحاظ، حزب از همه وسایل و ابزار ها جهت تقویت غرور ملی استفاده میکند.

شیپگل: حزب کمونیست چنین حالی میکند که جشن المپیک با سیاست در ارتباط نیست.

لیو: بازی های المپیک پکن یکی از رویداد های بزرگ سیاسی سال 2008، برای حزب تلقی می شود. همه چیز به دور محور آن میچرخد. بازی های پکن به یک جشن (Party) بزرگ برای «هو ژینتاو» (Hu Jintao) رهبر حزب و «ون ژیاپائو» (Wen Jiabao) نخست وزیر مبدل خواهد شد.

شیپگل: در آنزمان، کارگزاران (فوکسیونران) حزبی، افزایش دموکراسی را به حیث چاشنی وعده داده بودند. آیا شما به حرف آنها باور داشتید؟

لیو: هرگز، من ازین دست حرف های قشنگ و دلگرم کننده ی حاکمان را زیاد شنیده ام. آنها همیشه ژست هایی از خود تبارز داده اند به مثل درج حمایت از حقوق بشر در قانون اساسی - که مرا خیلی شگفت زده ساخت. سوا از آن، آنها شرایط کار برای ژورنالیستان خارجی را بهبود بخشیدند: پیشتر ها، ناممکن بود که شما با آدم هایی به مثل من ملاقات نمایید. اما حرف به هیچوجه نمیتواند روی بهتر شدن وضعیت حقوق بشر به میان آید.

شیپگل: آیا حکومت به فشار های برونی واکنش نشان میدهد؟

لیو: البته، بدون فشار های برونی، وضعیت حقوق بشری وخیم تر خواهد شد.

شیپگل: چی پیش خواهد آمد هرگاه بازی های المپیک تحریم شوند؟

لیو: این یک روش خوب برای تنبیه چین نیست. اگر بازی های المپیک برگزار نشود، این مسأله برای حقوق بشر پیامد خوب در قبال نخواهد داشت. و در نهایت، حکومت هیچگاه به ندای خارج گوش فرا نخواهد داد. من شخصا به این باورم که: ما هم بازی ها را میخواهیم و هم مراعات حقوق بشری را.

شیپگل: انتظار شما در ماه های آینده چه است؟

لیو: به محض اینکه شعله المپیک به اروپا برسد، اعتراضات نیز پیوست آن خواهد بود. من فکر میکنم که حکومت خود را در برابر فشار ها و انتقادات بین المللی سرو سامان خواهد داد، تا هر دو را ملایم سازد. من امید میبندم که ممکن رهایی پیش از وقت هو ژیا نیز - که سخت بیماراست - جز آن باشد.

شیپگل: سیما چین پس از بازی های المپیک چگونه خواهد بود؟ یک کشور لیبرال و باز؟

لیو: همه چیز با تائی به پیش میرود. نباید خواست انسان های عادی و عده بی درون حزب به سوی آزادی را همچو فال نیک گرفت.

شیپگل: آن روز فرا خواهد رسید که چین هم صاحب یک گریپچف شود؟

لیو: این چیز است که من تصورش را کرده نمیتوانم. ولی حزب باز شده میرود. آنها برای هانکانگ یک چوکات زمانی تحولات سیاسی را قایل شدند. در کنگره 18 حزب کمونیست چین دیگر مرد پر قدرت وجود نداشت که منشی عمومی جدید حزب را تعیین نماید] هدف لیو ممکن افرادی به مثل دن سیاوپن ، ژیان زه مین و یالی پن بوده باشد. برگرداننده]. این بدان معناست که فرکسیون های مختلف حزب باید قاعده یی بهتری را برای یافتن منشی عمومی جدید، جستجو نمایند. ولی زمان برای ریفرم های سیاسی تعیین نشده است.